

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNA

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTIILOR

ABONAMENTUL

{ pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

Profesorul NICOLAE IORGA

SUMAR:

1. Profesorul Nicolae Iorga *Redacția*
2. Domnul N. Iorga Doctor „Honoris Causa“
al Facultății de Teologie Protestantă
din Paris *N. Chișescu*
3. Biserica din România supt Cuza-Vodă. *N. Iorga*
4. Secretarul General al Cultelor . *Pr. Manea Popescu*
5. Mitropolia Ungrovlahiei *N. Iorga*
6. Cronica Internă ***
7. Cărți noi *N. Chișescu*
8. Parohii vacante ***
9. Mulțumiri ***

PROFESORUL NICOLAE IORGA

Neamul românesc sărbătorește, cu simțimânte de adâncă venerațiune, cu duhovnicească mulțămire și tineresc avânt, pe Acela, al cărui nume e pe buzele tuturor și căruia i s'a dat dela Dumnezeu să fie neprihănit chip al sufletului românesc curat în tainuitele lui fețe, cum și semn al puterii și voinții lui îndreptate spre sfintele și înaltele idealuri. Nu e o sărbătoare ce vine din afară pentru a desfătă cu desfătări momentane și fabricate sufletele generațiunii noastre. Ci pornirea ei stă în sufletul fiecărui român, ca izvorul curat al apelor ce țâșnesc din sân de munte. Mai mult. Sufletul românesc din toate timpurile, dintru începutul lui cel dântiu, își dă partea la strălucirea serbării marelui fiu al său.

Netăgăduit lucru și vrednic de ținut în seamă: ne aflăm pe o culme înaltă a vieții românești, care înseamnă și un strălucit apogeu al sufletului de două ori milenar zămislit de o parte și de alta a Carpaților. Iar clăditorul culmei e profesorul Nicolae Iorga. Verbul Lui: sonor, ca sunetul de toacă sfântă ce stăruiește îndemnător la rugăciune, în

prag de dimineață și umple tot cuprinsul; înțelept, ca slova veche a cărților cu urme străverzii de lumini sărace; bogat și credincios, ca mândrele troițe ce împodobesc pământul românesc — cheamă, cu frenezie, pe culmea strălucită urcată de El.

* * *

Toți cei ce s'au plecat cu cuget curat, chibzuită înțelepciune și înzestrată înțelegere asupra tainicului cuprins în sufletul românesc au rămas uimiți de puterile spirituale, energia pozitivă și elementele idealiste cu cari l-a împodobit Dumnezeu. Asupra cărora, în veacuri de-a șir, streinismul și vitregia sălbatecă a vremurilor a așezat straturi, straturi, tot mai multe și mai opace, de porniri negative și nevrednice slăbiciuni. Eminescu a înfierat aceste adăogiri streine în care a fost învesmântat, până la sufocare, sufletul românesc. Și printr'o fericită viziune a profunzimilor nealterate, a slăvit ceea ce e propriu neamului acestuia. Eminescu a fost însă Poetul. Trebuia Profesorul, care prin tenace stăruință și însuflețită dragoste,

să scoată mărgăritarele, să stabilească identitatea pietrelor prețioase, să arate paternitatea lor românească și să pună de altă parte pietrele false. În văzul tuturor, cu netăgăduită putere de incredințare și însuflețire de apostol ex-taziat de adevărurile descoperite lui.

Acesta a vrut Dumnezeu să fie Profesorul Nicolae Iorga. Și a făcut-o cu acea abundență de puteri și virtuți sufletești cari uimesc prin strălucirea lor, farmecă și vrăjesc prin majestatea și puritatea lor. De patru decenii aproape de când profesorul Nicolae Iorga muncește, cu eforturi de titan legendar, pentru a ajunge la izvorul netulburat al sufletului românesc. Pe calea sigură și dreaptă a Istoriei, din care, rând pe rând, s'au desprins toate celelalte căi de înfrumusețare spirituală: arte, științe etc.

* * *

Nu e putere spirituală a sufletului românesc care să nu-și fi găsit chip de a grăi și a se descoperi aievea, în integritatea ei originară, prin sufletul plin de minunate rezonanțe al Profe-

sorului Nicolae Iorga. De aceea pe El, din punctul nostru de vedere românesc, nu-l poți numi istoric, deși e cel mai mare istoric; nu-L poți numi nici poet sau dramaturg, deși e și una și alta; nu-L poți numi filosof deși e cugetător de rasă; nu-L poți numi om de stat, deși toată nădejdea limpezirii situației noastre politice e legată de El. Un singur cuvânt poate sta alături de preminența spirituală pe care o înseamnă El pe planul vieții românești: Profesorul.

Cu adevărat Nicolae Iorga e Profesorul care ne-a învățat să cunoaștem și să iubim neamul românesc. Prin descoperirea și înfățișarea intuitivă a zestrei sufletești, originare, a acestui neam. Care în esența ei, această zestre este religioasă și ortodoxă.

E firesc deci ca în măsura în care-L serbătorește neamul românesc, cu prilejul împlinirii vârstei de 60 ani, să-L îmbrățișeze călduros și biserica ortodoxă, cu care e una. Binecuvântându-L cu binecuvântări netrecătoare.

REDACȚIA

DOMNUL N. IORGA DOCTOR „HONORIS CAUSA“ AL FACULTĂȚII DE TEOLOGIE PROTESTANTĂ DIN PARIS

„... Dați mulțămită lui Dumnezeu că sunteți studenți ai celei mai înalte instituțiuni ortodoxe, în timpul când Universitatea este condusă de *cel mai mare dascăl pe care l-a avut neamul Românesc* : iată cuvintele cu care Înalt Prea Sfințitul Patriarh îmbărbătă pe studenții teologi la deschiderea cursurilor, în toamna trecută¹⁾. Ca o introducere la cele ce avem să spunem vom mai adăoga aprecierile făcute de D-l Ministru Argețoianu la începutul conferinței sale omagiale, din ciclul „N. Iorga“, ce s'a dat la „Fundatia Carol“ : „Aveți în fața D-v un debutant timid, care n'a încercat niciodată să facă elogiul public unui om ; totuș, *faima acestui om, care a trecut de mult granițele țării*, m'a forțat s'o fac...“

* * *

Nimic mai adevărat decât constatările Șefului Suprem al Bisericii Române și ale acestui bărbat de stat ! Studentul, sau trecătorul prin Apus, a avut întotdeauna emoția de a vedea pe străzile diferitelor capitale streine, cam în aceeaș epocă a anului, afișe din partea universităților respective, ce anunță cu litere mari că D-l N. Iorga, Profesor, etc., al Univ. din București, Membru al Academiei Române, etc. etc., va da unul sau mai multe cicluri de conferințe, asupra subiectelor celor mai variate cu putință. Și ne referim mai direct la Paris, capitala lumii civilizate, unde marele nostru dascăl e, poate, mai bine cunoscut decât mulți savanți francezi.

Intr'adevăr, D-l Iorga doctor „honoris causa“ al Universității din Paris

și Membru al Institutului Franței, — cinste incalculabilă, de care prea puțini învățați ai lumii au fost găsiți vrednici — este invitat în fiecare an, la Sorbona, ca să dea un ciclu de conferințe. Și-mi vor rămâne neuitate acele vaste amfiteatre, pline până la ultimul loc cu ceea ce Parisul are mai ales în domeniul cultural : dela profesorii albiți pe cărți, până la studenții ce stau în picioare, așteptând și ascultând fascinați pe Maestrul ce-și face apariția și apoi pleacă — întotdeauna prea devreme, ori care ar fi subiectul tratat — într'un tunet de aplauze unanime.

Dar aici vream să spunem câteva cuvinte despre D-l N. Iorga, doctor „honoris causa“ al Facultății Protestante din Paris. Decanul ei, D-l Raoul Allier — atât de bine cunoscut studenților teologi Români, cari au avut puținta să petreacă cel puțin un semestru școlar la Paris, ca și intelectualilor și oamenilor de seamă ai Țării și ai Bisericii noastre, fiind, pe deasupra deosebirilor confesionale ce ne despart, un mare și credincios prieten al României, încă dinaintea războiului ce aveă să-i răpească unicul fiu — a socotit ca o cinste pentru instituția în fruntea căreia se află, de a numi printre doctorii ei, pe marele dascăl al neamului nostru. Și astfel, periodic, D-l N. Iorga a fost invitat să dea câteva conferințe la această Facultate, unde a găsit atâta simpatie și admirație.

Francezii, pentru cari aceste conferințe sunt adevărate evenimente, îl găsesc „prodigios“ ; iar noi, Românii, cari am avut privilegiul de a-l ascultă, n'am știut niciodată dacă am fost mai entuziasmați de minunata ușu-

1) Vezi «Apostolul» din 15 Noembrie 1930.

rință de a vorbi în orice domeniu cu o autoritate unică și egală, sau de acea expunere magistrală incomparabilă, cu care se menține neconținut în înălțimile olimpice ale Științei pure, ce nu caută să placă ci să fie adevărată și care, totuși, place, căci vrăjește, transformă, spiritualizează și atrage totul spre ea, cu o forță căreia nu i se poate rezista. În fața ochilor auditorului, verbul magic al Maestrului reînviă epoci, oameni ce vorbesc, se mișcă, îmbrăcați ori desveliți de podoaba cea trecătoare, cu care împrejurări, ori oameni le-au acoperit păcate, ori le-au învăluit bunele însușiri: „Adevăratul Ciril Lucaris“¹⁾, „Un aventurier protestant Despot Vodă“, „Fotie Patriarhul“, „Biserica Autocefală, Națională, Română“, etc., etc. Uitam de noi, până ce Maestrul reveneă, însfârșit, la epoca noastră, la noi înșine și, înălțând profetic tonul, pentru ultima dată, dă prevestire nemincinoasă, bazată pe însușirea minunată a unei experiențe milenare, desgropată în bună parte de El însuși!

În asemenea condițiuni nu e de mirare că sfârșitul acestor conferințe se schimbă totdeauna într-o mică sărbătoare „franco-română“.

Căci dacă Protestanților nu le sunt indiferente subiectele ce pot atinge puncte confesionale, încă nelămurite, totuși, putem afirma că în D-l Iorga ei prețuesc neînchipuit de mult pe omul științei, omul reprezentativ al României moderne, omul prin care țara noastră se ridică la înălțimea Sorei ei mai mari și de care ei sunt mândri și sunt fericiți. Iată de ce, elogiile ce i se aduc în aceste cercuri corespund unor idei adânc înrădăcinate și simțite. Și

amintesc, în trecut, unul dintre aceste elogi, cu care Decanul Facultății îi mulțumea Profesorului Iorga, în 1927, remițându-i pergamentul diplomei de doctor: „Domnule coleg și scump prieten, pentru mulți dintre noi, pentru toți, poate, conferința de astăzi a fost prima lecție, pe care am ascultat-o asupra acestui subiect!“ Și spre a ilustra acest lucru, voi mai adăoga răspunsul, pe care mi-l dă fostul director al Seminariului Facultății, la constatarea mea, că Ungurii au adevărate centre de operații, în streinătate, de unde editează atâtea ziare și reviste de propagandă anti-românească, pe când noi n'avem nimic organizat în acest sens: „Nici n'aveți nevoie, îmi zise el zâmbind; D-voastră aveți pe D-ra Văcărescu, pe D-l Titulescu și mai ales pe D-l Iorga, acest om unic!“

* * *

Cinstirea de către o Facultate confesională, streină, a acestui Fiu al Bisericii noastre, pe care a servit-o ca nimeni altul, dezgropându-i umilul ei trecut glorios, ce a mers mână în mână cu acela al Neamului — pildă măreață pentru noi toți ca fiu fidel și devotat despre care Înalt Prea Sfințitul Patriarh spunea¹⁾: „Simțim mare bucurie când știm că marele nostru istoric trăește într-o atmosferă de simpatie și plăcut miros de bisericăscă tămâie“ — cinstirea aceasta e o mândrie neasemanată, pentru orice creștin ortodox, român.

Intru pomenirea acestui fapt au fost scrise aceste rânduri, azi când Sfânta noastră Biserică îl sărbătorește într-o însuflețire unanimă.

„Noi am văzut și am mărturisit!“

N. CHIȚESCU

1) Ultima conferință, dată în Ianuarie trecut.

1) Vezi «Apostolul» indicat mai sus.

BISERICA DIN ROMÂNIA SUPT CUZA-VODĂ¹⁾

Loviturile date Bisericii moldovene. — Secularizarea averii mănăstirilor închinete.

Divanul ad-hoc din Moldova, supt conducerea de fapt a lui Kogălniceanu și având ca sfătuitori bisericești pe Scriban și pe Melchisedec, șefii partidului național între clerici, ceru „autocefalia bisericească a Moldo-României, fiică și membră a unei sfinte și sobornicești și apostolice Biserici de Răsărit...”, conformându-se în totul cu credința Bisericii Răsăritului“, înființarea unei *autorități sinodale* centrale, pentru trebuințele duhovnicești, canonice și disciplinare, unde va fi reprezentată și preoțimea de mir a fiecărei eparhii,—care jertfise atâta în lupta pentru Unire și care aveà atâția reprezentanți în adunare —, caracterul românesc al Episcopatului, neprimindu-se nici „împământeniții“, crearea unor seminarii depline și pentru călugări, reforma pe baze canonice a monahismului, alegerea episcopilor de Adunarea Obștească a țerii,—după canoane și „drepiturile clerului *ab antiquo*“, ca și după „legea fundamentală“ în vigoare,—adăugându-se la ea sinodul și „*reprezintanții extraordinari ai clerului monahal și mirean din fiecare Ținut al eparhiei văduve*“; „salariare“ de Stat a „servitorilor Bisericii“, pământ pentru preoții de sate, întreținuți încă de proprietari, plată și pentru parohii catolici; „*fond clerical*“ pentru toate averile bisericești, care vor alcătui „o singură Casă, administrată de *Departamentul averilor bisericești*“; buget făcut de Sinod și ministru și controlat de Adunare; egumeni naționali la toate mănăstirile; drept de apel, dela episcopi la sinod; „erudiție teologică“, cerută de episcopi; rezolvirea prin Guvern a chestiei mănăstirilor închinete²⁾.

Cum se vede, un început de statificare, de iaicizare, de *descălugarire* a Bisericii, pe care numai clerici foarte îndrăzneți o puteau iscăli.

În acest senz și, firește, mergând ceva mai departe, a lucrat Cuza-Vodă.

Încă din anul 1859, noul Guvern al Principatelor-Unite arată că e dispus să trateze Biserica în acelaș chip ca orice serviciu de Stat. Episcopul Filoteiu de Buzău, stăpânul unei mari averi, erà nebun; nu numai că i se dădu un înlocuitor, dar averea lui fu luată în administrație de puterea civilă.

Mitropolitul Sofronie, care de sigur că nu iubià pe Vodă-Cuza, nu erà însă om să deschidă războiu cu nimeni. Dar, când, ca în Bucovina Impăratului Iosif, o comisiune mixtă cercetă felul de administrație în *obștejițiile* moldovenești, îl găsi rău și dădu prilej Ministrului să pronunțe luarea în posesie a întregii lor averi. Când cea mai mare parte din schituri fu închisă printr'un simplu vot al Adunării moldovenești¹⁾, chemându-se cerșetori sau școlari în chiliile goale,—Mitropolitul trebui să vorbească, prin întinsa, întemeiata și frumoasa plângere, pe care, nu numai ca arhiereu, ci și ca bun patriot român, iubitor de neamul său, o scria²⁾ în Septembrie 1859. Ca urmare, el fu bruscat grosolan și apoi suspendat pentru neascultare, trimițându-l în surghiun la Slatina lui Veniamin. I se aduse învinuirea că s'a jucat cu anatema împotriva funcționarilor țerii, administratori la mănăstiri; că n'a vrut să scoată pe starețul din Neamț,

1. Din *Istoria Bisericii românești și a vieții religioase a Românilor*, de N. Iorga, vol. II, Vălenii de Munte, 1909, pag. 305—313.

2) V. Dobrescu, pp. 93—6.

1) Cf. protestarea lui Melchisedec „Cr. Hușilor“, I p. 460.

2) V. [Varahill Laleș], „Documente foarte importante pentru Istoria Bisericii și a nașunii române“, Iași, 1866.

că provocase o mică răscoală în mânăstire— starețul, un uitat de sine și un agent rusesc, rupsesse pajura țerii de deasupra localului de școală, de care știm că de mult voia să scape¹⁾—; că nu vrea să facă Te-Deum de ziua Domnului; că vinde despărțeniile pe bani, că face preoți fără studiile din școlile de catechism, care fuseseră organizate în toate eparhiile la 1855.

Decretul pentru confiscarea averii chinovliilor ieși la 19 Octombrie 1860. Indată Mihail Kogălniceanu, care era atunci ministru al Cultelor și care confundă dreptul de a urmări pe calea îngăduită de lege, care în acest caz nu poate decât să se înrădăcineze în canoane, pe un cleric vinovat de rebeliune sau de rea cărmuire cu măsura, încălcătoare și nejustificabilă din punctul de vedere al dreptului bisericesc și al oricărui drept, al oricărui dreptăți, de a da Bisericii naționale înseși, înjosindu-i prestigiul și răpindu-i rostul, lovituri din care nu se mai poate ridica—începu ancheta împotriva surgunitului din Slatina, care așteptând poate sprijinul Rusiei, nu voia să primească de bune legile Adunării și decretul Domnului. Se convocă de guvern un sinod de doisprezece arhieriei, potrivit cu Regulamentul Organic, care era încă legea țerii, ca să judece pe un Mitropolit bătrân, căzut în păcate față de un domn tânăr²⁾. Scandalul se curmă prin demisia pe care, cu câteva săptămâni înainte, știură să i-o ia lui Sofronie prietenii ai Bisericii, cari nu erau mai răi patrioți decât chiar Cuza-Vodă și Mihail Kogălniceanu.

Nimeni nu se găsi, nici chiar clericii cari scriau la revista ieșană *Preotul*, pentru a lua apărarea lui Sofronie. Nectarie Hermeziu, locțiitorul de episcop de Roman, Melchisedec, care căpătase de curând același

post la Huși, nu puteau porni războiul cu o Cărmuire care arătase că nu se teme de nimic. Numai opoziția, condusă de Lascar Catargiu, apără cauza Mitropolitului, și, adăugându-se și alte atacuri, în chestii politice, Ministerul căzu la 28 Ianuar 1861³⁾, fără a se schimba o politică pe care o voia Domnul însuși. Sofronie rămase singur în nenorocirea sa, și în curând, în Mai 1861, el trecea înaintea altui judecător, mai chemat să-l întrebe cum a păstorit turma ce-i fusese încredințată. Nici măcar cea mai simplă piatră de mormânt nu arată unde se odihnește acest fiu de boier mare, care stătuse mulți ani de zile în fruntea Bisericii moldovene.

Greșeala și-o plăti în oarecare măsură Kogălniceanu prin legea din 1860 a Seminarilor. Se îmbogăți programa școlii înalte din Socola și se încercă o Facultate de teologie, cu Scribanii și cu Sohupan. Legea din 1864 trecu însă seminariile în organizarea generală a învățământului, rupând și legăturile lor firești cu episcopatul și dându-li o îndreptare mireană, cu profesori luați, numai pentru știință, și dintre laici²⁾

La cei doi vicari din Roman și Huși, se adăogi astfel noul vicariu metropolitan, Chesarie de Sinai, dintre arhieriei titulari, cu nume de eparhii răsăritene, pe cari, dela Veniamin încoace, Patriarhii din Constantinopol îi decretau bucuros, în schimb pentru un mic venit actual, după cererea Mitropolitului Moldovei sau al Țării-Românești³⁾. La retragerea lui Chesarie, Guvernul, fără a întrebă vre-o instanță bisericească, numi ca „locotenent al Mitropoliei“ pe nepotul de frate al lui Sofronie, tânărul și mlădiosul Calinic Miculescu, care aparținea mai mult clasei sale decât cercului călugăresc în care intrase prin înrăurirea unchiului.

În Țara-Românească, Guvernul prințiar

1) Cuvântarea lui Kogălniceanu, 30 Iunie 1860; în «Monitorul Oficial» al Moldovei pe 31 Octombrie. Cf. și nr. 19, 45 din acest an. La Dobrescu, pp. 99 și urmări. 112 și urm. V. și «Răspuns la petițiunea Sf. S. Sofronie Vârnav», de starețul Timoteiu [1860].

2) «Monitorul» din 1861, nr. 83: cf. nr. 87.

1) Xenopol, „Cuza-Vodă“, I, p. 177 și urm.

2) Urechia, „Ist. Școalelor“, III.

3) Cf. Melchisedec, „Cron. Hușilor“, II, pp. 170-5. Tocmai pe atunci mor, dintre aceștia, Mardarie, al doilea de Apatina, Atanasie de Sivas, dela Sf. Spiridon. Irinarh, de Diocleia, și Ghenadie Șendrea, de Tripolis „ibid“.

știă că se poate zdrobi sau câștigă oricând sufletul șovăielnic al lui Nifon. El nu putea să întâmpine niciodată împotrivirea unui schivnic depărtat de lume ca episcopul de Râmnic Calinic, și vedem pe Cuza, care știă să prețuiască însușiri sufletești oricât de deosebite de ale sale, făcând omagiu, într-o scrisoare personală, „religiozității și pietății“ lui ¹⁾. Climent de Argeș, care trăi până în 1861, eră dintre aceiași episcopi cari nu vreau să vadă dincolo de marginile competenței lor locale. In Dionisie Romanò, care trecu apoi la Huși, se găsisse un bun administrator al Scaunului buzoian.

Astfel puterea laică putu rezolvî singură chestia mănăstirilor închinatè, prin același Kogălniceanu care dăduse în 1861 lovitura împotriva lui Sofronie și a veleităților de neatârnare ori de autonomie a clerului călugăresc din țară. Se urmară negocieri la București, în 1860, cu delegații tuturor Locurilor Sfinte; din comisiune făcè parte și jurisconsultul C. Bozianu, apoi, după demisia lui, un Brezoianu reprezintă în noua comisiune pe omul de Drept, iar Melchisedec pe omul Bisericii. Neajungându-se la un capăt, se impun toate averile bisericesti muntene la o taxă de 10% peste darea funciară obișnuită și se poruncește o anchetă asupra stării în care Grecii țin mănăstirile lor. „A patra parte“ din venituri e înscrisă acum în budget, cerându-se și pentru trecut ²⁾.

Negocierile ar fi trebuit să înceapă din nou, cu Scarlat Fălcoianu ca specialist în materie de Drept și cu Melchisedec pentru canoane, în primăvara anului 1862, dar Locurile Sfinte cereau arbitragiu după Convenția dela Paris, arbitragiu care nu veni. Anul 1862 încă aduce măsura de a se vărsa în Vistierie câtul arendelor ¹⁾. Peste câteva luni se scoate limba grecească din bisericile și mănăstirile stăpânite de străini ²⁾. Odobescu ministru de Culte, poruncește a se opri orice încercare a Grecilor de a înstrăina comorile de artă ce se mai păstrau în mănăstirile ocupate de dâșii ³⁾; Brezoianu, cu B. P. Hasdeu și cu boierul versat în studii istorice Șt. Grecianu, trebuiau să facă o catagrafie a mănăstirilor cu toate averile lor. O măsură generală de izgonire a egumenilor nesupuși arată că momentul hotărâtor se apocie ⁴⁾.

La 13 Decembre 1863 se votă în sfârșit secularizarea averii mănăstirilor închinatè: ca despăgubire se întindea Locurilor Sfinte o sumă de mai multe milioane, pe care Grecii o desprețuiră întâlu și o pierdură pe urmă, chestia fiind declarată ca isprăvită printr'un nou vot în alte Camere.

Noul Cod civil tradus din franțuzește luă în curând clerului nunțile și despărțeniile, ca și actele stării civile, hotărând și gradul până la care se îngăduie cununia între rude de sânge.

1) „Monitorul Oficial“ din 22 Novembre.

2) „Ibid.“ 21 Mart. 1863.

3) Xenopol pp. 327-8.

4) „Ibid“.

1) „Ist. eparhiei Râmnicului“, p. 164, nota 1.

2) Xenopol, „Domnia lui Cuza-Vodă“, I, pp. 319-20, după care citățiile din „Monitorul“.

Schisma pentru numirile de episcopi.

Tot fără a cere vre-un *tomos* patriarhal, ori a chema vre-un sinod de țară, pe cale pur laică se întemeie la 1864, cu județele căpătate de curând în Basarabia, afară de Cahul, trecut la Huși, dar cu Covurluiul și Brălla, — după indicațiile lui Melchisedec, care știă din studiile sale ce a fost Mitro-

polia „Proilavului“ —, episcopia cea nouă a Dunării-de-jos, răsplătindu-se cu ea, pentru multe și însemnate servicii, pe Melchisedec. Eparhia, cu reședința la Ismail, fu întemeiată la sfârșitul anului (17 Novembre), iar decret l iscălit la 11 Maiu 1865.

Atunci chestia canonicității izbucnise. Cuza-

Vodă, care înlocuise prin lovitura de Stat din Maiu 1864 Convenția cu Statutul său de absolutism moderat, el care isprăvise cu Grecii și pusese capăt arzătoarei chestii rurale, voi să dea Bisericii românești, pe aceiași cale de voturi și decrete, o nouă orânduială. La 20 Ianuar trecea prin Cameră și la 5 Februar prin Senat o lege, redactată de respectatul profesor Laurian, care prevedea: autonomia Bisericii românești și numirea episcopilor de către Domn, prevăzându-se și vârsta cerută (40 și 35 de ani), și judecarea de Sinod în cele duhovnicești, iar altfel de Curtea de Casație. Un „Decret organic“ din 6 Decembre 1864 crease un sinod de clerici și laici: sinodul eparhial, cu arhierul local, trei aleși ai preoților, decanii dela Facultățile de teologie ce se vor înființa la Iași și București și rectorii seminariilor. Un sinod general va fi ales la protopopii întâiu, apoi la prefecturile din orașele unde stau episcopii; el are o misiune mare: hirotonește pe arhierii, stabilește parohiile, cercetează cărțile bisericesti, îngăduie călugărirea — pentru care un regulament special¹⁾ prevedea vrâsta de 60 de ani, sau 50 pentru femei, ori infirmități — supraveghează pe episcopi, îi judecă în ceretele lor, primește apeluri împotriva hotărârilor lor și stă la dispoziția Guvernului cu sfatul său lămuritor.

Indată după sancțiunea legii de către Domn, Melchisedec căpătă Dunărea-de-jos, Dionisie Traianupoleos Hușul și, neplăcându-l această eparhie, el fu mutat, prin alt decret, din ultima zi a aceleiași luni Maiu, la Buzău, dându-se Hușul (la 17 Iulie) lui Iosif Gheorghian, un blând cleric, flu de preot din Botoșani (n. 1829) și școlar al Academiei, preot român la Paris și egumen la Burdujeni. Pe aceiași cale se încearcă o numire la Argeș. La 18 Maiu 1865 și Calinic Miculescu ajungea astfel Mitropolit al Moldovei, pentru că fusese loial față de Guvern, ținuse predici călugărilor și anunțase concursuri pentru lo-

curile de protopopi¹⁾. Singur Nifon, păzit în toate mișcările lui, și Calinic de Râmnic, indiferent pentru astfel de vâlmășaguri ale lumii, făceau parte din vechiul episcopat canonic.

Furtuna se întepi atunci împotriva episcopilor necanonici. Scribanii, Iosif Bobulescu erau în fruntea luptătorilor; cu averea, cu numele său, cu autoritatea cinstei și a bătrânețelor sale, comitele Scarlat Rosetti, care făcu să apară foaia *Eclesia*, susținea cauza canonicității; un Nicolae Roznovanu din Iași putea visă de Domnie; opoziția, care se îndreptă tot mai mult împotriva Domnului însuși, eră foarte bucuroasă că a căpătat o chestie nouă. Patriarhia de Constantinopol afla prilej să-și răzbune pentru secularizare, pentru planul Domnului de a da țării calendarul apusean, care fu respins însă de o conferință a clerului românesc. Sinoadele de călugări și preoți, prezidate de câte un protopop mai popular, degenerau în scandaluri și erau lipsite de orice autoritate²⁾. Discuțiile tot mai înviesunate — un cleric cu studii bune, un arhieru, Climent Nicolau, directorul Seminarului din Iași, trase asupra Mitropolitului Calinic (1871) — durau încă la sfârșitul Domniei lui Cuza-Vodă. Se merse până la memoriul către consuli!

1) Dobrescu, „o. c.“ p. 115.

2) Dobrescu, pp. 136-7.

A APĂRUT de sub tipar: Vol. III din **COLECȚIUNEA DE LEGI ȘI REGULAMENTE**, de Chiru Costescu în colaborare cu Pr. Eugen Bărbulescu, cuprinzând: legile, regulamentele, statute, decizii, jurisprudențe, canoane, etc., date dela războiu încoace și aflate azi în vigoare referitoare la: Biserică, culte, cler, învățământ religios, organizațiuni eclesiastice, bunuri bisericesti, judecări disciplinare, etc. însoțite de un index alfabetic amănunțit.

Volumul broșat, având 600 pagini, costă 300 lei, pe hârtie bună de tipar. Pe hârtie velină și legat frumos costă ceva mai mult.

De vânzare la tipografia Lupta, I. Stroilă, str. g-1 Budișteanu 8. Peste numărul de 10 exemplare, se face rabat.

1) Tot în „Monitoriu“, 1864, no. 273.

SECRETARUL GENERAL AL CULTELOR

din Ministerul Instrucțiunii publice și Cultelor este astăzi Părintele Nicolae M. Popescu, profesor universitar și membru al Academiei Române. Un prilej de a ne bucura noi cei ce am avut aleasa cinste să-i tipărim în coloanele acestui *Curier*, magistrarele-i *Chipuri de preoți*. Dar bucuria noastră e bucuria întregii biserici și a tuturor oamenilor de bine. Cu temeuri adânci și îndreptărire evidentă.

S'a încercat normalizarea—prin care înțelegem, încreștinarea raporturilor dintre diferite culte din țara noastră printr'o lege, numită pentru aceasta, a Regimului Cultelor. Și nu s'a făcut niciun pas înainte. Ceeace însemnează că o lege, chiar bună, nu-și dă roadele ei decât în măsura în care înțelegerea și virtuțile celor chemați s'o aplice sunt la înălțimea problemelor. O biserică, un cult reprezintă un organism viu cu precise și statornice tendințe de perfecționare. Unde lipsesc aceste tendințe, abia de poate fi vorba de o societate oarecare, necum de un cult sau biserică. Până acum Statul nostru a dus tratative și a rezolvat probleme bisericesti considerând persoane izolate, nu

organismul însuși. Avem încredințarea că Profesorul de istorie bisericească, care e și Preotul credincios al unei biserici, va aduce în rezolvarea problemelor dintre culte, considerațiunea ce se cuvine organismului reprezentat de cult. Așa, n'am fi ajuns la si-

tuațiunea tulbure și neprielnică întregii vieți de Stat, în care ne-am găsit la un moment dat sub regimul precedent. Și câte probleme, în legătură cu vieța din lăuntru! fiecărui cult organizat, nu-și așteaptă dreapta rezolvare! Greutățile acestor stări confuze de lucruri sunt simțite la tot pasul, ca tot atâtea piedici spre înflorirea mult dorită a bisericii lui Hristos.

Părintele Nicolae M. Popescu aduce, pe acest câmp întins de lucru și atât de important, un spirit ponderat, o înțelegere adâncă și limpede, o dragoste cu-

rată de înfăptuirea binelui și energia care nu cunoaște tratative lungi ce de obicei se sfârșesc în colțul prăfuit al unui compromis.

Noi îi dorim sănătate deplină ca să poată face tot binele pe care-l dorește și pe care toți îl așteaptă cu încredere și tărie.

Preotul Profesor Universitar Nicolae M. Popescu
Secretar general al Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor.

MITROPOLIA UNGROVLAHIEI¹⁾

Iachint (Hyakinthos), episcop de Vicina, însărcinat cu Mitropolia munteană, cu „toată Ungrovlachia“ „plaiurilor“, ca exarh, delegat al Patriarhiei de Constantinopol, Maiu 1359—c. 1379.

Antim, fost Daniil Kritopulos, întâiu la Severin și în părțile oltene, cu titlul de „al unei părți din Ungrovlachia către Severin“ al „unei jumătăți“, Octombrie 1370—1381.

Hariton, protos, întâiu-stariț la Athos 1379-81.

Antim, ca singur Mitropolit al Ungrovlahiei; schimonc 1381-8...

Antim, întors în Scaun, 1389-...

Atanasie, Mitropolit al Severinului, 1389-401; rezidă în țară la 1394.

Macarie (?), 1442.

Iosif, prin 1460.

Macarie, pomenit la 23 Mart 1482-3.

Teodor, înainte de c. 1510.

Organizația Patriarhului mazil de Constantinopol, **Nifon** 1500-1508.

Maxim, (Maximian; fost Gheorghe) Brancovici, Despot sârbesc, c. 1507-...

Macarie, tipograful, între 1508 și 1514—c. 1530

Mitrofan, c. 1530; pomenit 1533.

Varlaam, supt Radu dela Afumați; pomenit, 1538, c. 1541, 1544.

Simion,

Mihail,

Jeremia,

} c. 1540.

Anania, pomenit 1545-7, 1556: † 3 Februar 1558; îngropat la mănăstirea Argeșului, ca rudă al lui Neagoe-Vodă.

Simion, (cel de mai sus?), 1558.

Efrem, pomenit 1560.

Daniil, pomenit 1566.

Eftimie, pomenit 1568-9—74.

Serafim, apare 1576-8; † c. 1590.

Mihail I-iu (al lui Petru Cercel), 1586.

Nichifor, pomenit 1590.

Exarhul **Nichifor Parhasios** pentru amândouă țerile; numit 1592; se află în 1595.

Exarhul (?) **Dionisie Rali**, Mitropolit de Târnova; 1593-601.

Mihail al II-lea, d. 1590-3.

Eftimie, 1593—Maiu-Iunie 1595.

Mihail, a doua oară Maiu—Iunie 1595.

Eftimie, a doua oară, 159...—1605.

Luca, fost la Buzău, 1605—1629.

Grigorie, 1629—1637.

Teofil, fost de Râmnic, 1637-48.

Ștefan, 1648—c Novembre 1653.

Ignatie Sârbul, 1653; retras 1655; pomenit și 1659.

Ștefan, a doua oară, 1659—† 25 April 1668.

Teodosie de Veștem, ales la 20 Maiu 1668, scos în primăvara lui 1672.

Dionisie dela Atos, primăvara lui 1672. † 24 Decembre 1672.

Varlaam de Glavacioc ales 24 Decembre 1672—26 April 1679; † după Septembrie 1698.

Teodosie de Veștem, a doua oară, 26 April 1679 † 27 Ianuar 1708.

Antim Ivireanul, 28 Ianuar 1708 (metathesis patriarhală la 21 Februar)—August 1716.

Mitrofan, fost de Nisa, August 1716—1720

Daniil de Aninoasa, 1720—1732.

Ștefan, 1732—† 23 Septembrie 1738.

Neofit Cretanul, fost al Mirelor, 1738-54.

Filaret Michalitzî, 1754—Iulie 1760.

Grigorie, fost al Mirelor, 28 Iulie 1760—† 18 Septembrie 1787.

Cozma, fost la Buzău, 9 Octombrie 1787—† 12-3 Septembrie 1792.

Filaret al II-lea, fost al Râmnicului și vicariu (1775). 23 Septembrie 1792—Septembrie 1793 (demisionat).

Dosofteiu Filitis, din Ianina, fost de Buzău, 11 Octombrie 1793—(15 Ianuar 1810, scos; 1812, retras); † 14-26 Decembre 1826.

Gavriil, exarh al Sinodului rusec, Iulie 1808—Maiu 1810.

Ignatie Grecul, numit 15 Ianuar, instalat 5 Maiu 1810—10 August 1812.

Nectarie, fost la Râmnic 1812—1-iu Maiu 1819 (retras; † 13 Septembrie 1825).

Dionisie Lupu, titular de Sivas, 1-iu Maiu 1819 (pribeag 1821; înlocuit Ianuar 23; † 7 Februar 1823)

Grigorie din Căldărușani, 10-1 Ianuar 1823—10 Februar 1829 (scos de Ruși); întors 22 August 1833—† 22 Iunie 1834.

Vicarlu: **Neofit de Râmnic**, Februar 1829—22 August 1833; dela 22 Iunie 1833 la 1840.

Neofit, fost la Râmnic, 29 Iunie 1840—27 Iulie 1849 (demisionat).

Nifon, 14 Septembrie 1850—† 5 Maiu 1875.

Calinic Miclescu, fost Mitropolit al Moldovei. 31 Maiu 1875—† 1886.

Iosif Gheorghian, fost de Huși, 1886—29 Martie 1893 (retras); reales 5 Decembre 1896—† Ianuar 1909.

Ghenadie Petrescu, 1896—20 Maiu 1896 (scos); restabilit 4 Decembre; retras 5 Decembre.

Atanasie Mironescu, ales la 5 Februar 1909,

1 Șirul Mitropoliștilor dela Mitropolia Ungrovlahiei după D-I N. Iorga.

C R O N I C A I N T E R N A

TELEGRAME

Sanctității sale Patriarhului României, București.

Episcopul Coastaței împreună cu credincioșii și preoșii din comuna Negurenii jud. Constanța și vecinatate adunați la sfințirea bisericii am înălțat rugăcuni către Dumnezeu cu îndelunga înziliră a Sanctității voastre, ca să fiți pavăza ortodoxiei române. Episcop Gherontie.

*

Inalt P. S. nostru Patriarh D. D. Miron. Loco.

Cu ocazia aniversării împlinirii unui an dela urcarea pe tronul țării noastre, a mult iubitului nostru Regele Carol al 2-lea, al cărui nume îl poartă cartierul nostru fost Damaroia am sărbătorit și oficiat procesiunea religioasă sub cerul liber pe locul Sfântului locaș «mucenicul Miron» pentru care I. P. S. V. a dat cuvenita deslegare, rugându-ne lui Dumnezeu să trăiască mulți ani. Președintele comitetului bisericesc, preot Gh. Bărbulescu.

Punerea Pietrii Fundamentale a bisericii noi ce se ridică în Șotânga D-vița.

În ziua de 2 Iunie 1931 a avut loc mare sărbătoare în localitatea minieră Șotânga, așezată pe meleagurile binecuvântate din dreapta Ialomiței, la deal cu 7 km. de Târgoviștea bătrână, când cu voința lui Dumnezeu, prin sânguința preotului Aurel Avramescu și prin ajutorul moral și material al D-lui Mihail Bendie și al soției sale Otilia, s'a pus piatra fundamentală a unei noi biserici.

Cu această ocazie, bine s'a gândit președintele cercului pastoral respectiv, de a fixat și ședința cercului.

* * *

Drept aceea, Marți după Rusalii, data amintită, când soarele lucia abia ridicat deasupra dealurilor inverzite, făcând să zămbească vesela natură, clopotele bisericii

și împleteau sunetele armonios, ale căror ecouri se pierdeau în văile prelungi.

Preoții cercului și alții din cercul dela munte, pâlcuri, pâlcuri, îndreptau drumul dela șoseaua județeană pe linia ferată a trenului de cărbuni spre Șotânga. Ajunși acolo, drumul era îngroșat de lume: bătrâni sprijiniți în toege, bărbați și femei îmbrăcați în costume naționale, cu fețele voioase, mergeau la casa Domnului.

Către marginea satului, pe-un loc mai ridicat între brazi se zăresc turlele ruginite ale bisericii. Aci lume multă și afară și biserica plină.

S'a oficiat slujba în chip solemn de soborul preoților sub conducerea P. C. Protopop Dem. N. Popescu, în asistența unui mare număr de credincioși.

Răspunsurile sf. Liturghii date de „Cântarea României“ tiliala Târgoviște, artistic executate, transportau sufletele în sferele cerești.

Ca o coroană a serviciului liturgic, a fost predica rostită cu multă căldură de preotul Nestor Dumitrăchescu, în care a explicat evanghelia zilei ce cuprinde predica după munte a Mântuitorului. Frumoasă pericopă! Dar și întemeiată predică! Prin comparații plastice a făcut înțeleasă ascultătorilor „Impărăția Cerului“ A încheiat f. frumos dând îndemnuri creștinilor să asculte de învățătura preoților cari sunt „sarea pământului“.

După sfârșitul sfintei liturghii, toată suflarea a ieșit afară, preoți și popor, la temelia noului locaș, începându-se rânduiala cuvenită la punerea pietrii fundamentale de biserică, la care au luat parte și maica stăriță dela mănăstirea Viforâta însoțită de câteva maici, înfrumusețând slujba cu vocile lor argintii.

Cu toată arșița soarelui ce ne învăluia am fi dorit să țină și mai mult o așa frumoasă, și dumnezeiască slujbă.

Luând sfârșit, pâr. Protopop a dat citire documentului de ridicare din temelie a noului locaș.

Rostește apoi o impresionată cuvântare ocazională, cu verva ce-l caracterizează, citind din psalmii lui David: «Cât sunt de iubite lăcașurile Tale Doamne!». Arată greutatea ridicării unei biserici în aceste timpuri de lipsă, relevând cu atât mai mult meritul Domnului M. Bendie și el soției sale Otilia care și-au luat această grea sarcină.

Totodată se adresează onoraților ctitori, că în cazul când pungile sătenilor ar fi secătuite, să caute D-lor ca cu oricâte greutate să ducă la bun sfârșit opera începută.

Figura blândă, împodobită cu părul ca neaua a venerabilului ctitor aprobă surăzător, dând asigurare că va întâmpina tot greul.

La ora 1 serviciul religios a luat sfârșit, când poporul a rămas la prasnici, în fața bisericii, iar ctitorii, preoții și preotesele, cântăreții, maicile, membri corului, doi profesori ai Gimnaziului veniți cu elevii în excursie, au fost invitați la locuința parohului.

Patru-cinci mese lungi erau așezate la umbra pomilor în ograda casei. În timpul mesei sosesc dela Târgoviște pâr. prof. Brănișteanu, președintele asociației clerului dâmbovițean și pâr. prof. C. Nițescu cu doamnele.

Agapa a durat pâna la ora 4 p. m., fiind prelungită prin conferința pâr. C. Cercel, președintele cercului, ca omagiu adus D. Profesor N. Iorga, care împlinește 60 de ani de viață.

După o scurtă biografie, arată în linii generale activitatea în parte a marelui învățat, căci despre activitatea pe toate terenurile s'ar vorbi zile întregi, fără să se termine.

După calde toasturi, elevii Gimnaziului au cântat frumoase cântece și jucat săltărețe hore naționale.

Serbarea a luat astfel sfârșit într'o atmosferă cu adevărat frățească ce contribuie la înălțarea sentimentelor nobile.

CĂRȚI NOI

Preotul *Ion Mihălcescu*, Profesor la Facultatea de Teologie din București: *Sinodul III ecumenic din Efes* (431) București, Tipografia Cărților Btsericești, 1931, format mare, 109 p.

Peste câteva zile Bisericele creștine de de pretutindeni sărbătoresc Sinodul III ecumenic ținut la Efes acum un mileniu și jumătate (deschis 22 Iunie 431). Părintele Profesor Mihălcescu, deși se află în Apus, departe de noi, pentru cercetarea bogatelor biblioteci de acolo, a ținut, totuș, să sărbătorească acest mare eveniment pentru luuea creștină, prin refacerea și publicarea tezei sale de licență, cu titlul de mai sus. Iată câteva cuvinte din interesanta prefață, în care însuși autorul lămurește rostul acestei publicații, de perfectă actualitate:

„Se cade, dar, acum când se împlinesc 1500 de ani dela săvârșirea acestui însemnat eveniment din Istoria Bisericii să ne amintim cu evlavie de al III-lea Sinod ecumenic și să cinstim memoria celor 187 Sfinți Părinți, care au luat parte la el și au luptat cu râvnă dumnezească pentru apărarea dreptei credințe și au asigurat triumful ei asupra rătăcirii nestoriene. Dar cum am putea prăznui după cuviință această pomenire și cinstire, dacă n'am cunoaște mai departe istoricul acestui Sinod și al celor ce s'au lucrat în el de Sfinții Părinți, cari l-au compus?”

Aceasta își propune lucrarea de față” (p. 4).

Spre a arăta și chipul deosebit de interesant, în care Părintele Mihălcescu dezvoltă această monografie, voi indica titlul capitolelor, cu subdiviziile lor, rezervând cetitorului plăcerea de ale cetii în volum: După o prefață și o introducere, urmează:

I. *Inceputul și dezvoltarea ereziei nestoriene și disputelor ce s'au urmat în Biserică din cauza acestei erezii până la convocarea Sinodului.* (Nestorie și învățătura sa. Inceputul predicării ereziei în public. Intrarea lui Ciril în luptă. Intervențiunea lui Celestin. Sinodul din Roma. Sinodul din Alexandria. Anatematimele lui Ciril. Contra-anatematismele lui Nestorie),

II. *Convocarea, ședințele și lucrările Sinodului.* (Scrisoarea împăraților pentru convocare. Prima ședință. Sosirea Antiochienilor și contra — Sinodul. Ședința II, III, IV, V, VI, VII, și canoanele. Alte lucrări al Sinodului. Arestare lui Nestorie, a lui Ciril, a lui Memnon. Monahii, clerul și poporul din Coustantinopol merg la împărat. Simbolul Antiochienilor. Delegații Sinodului și ai Antiochierilor merg la împărat. Împăratul trece de partea Ortodoxilor. Dizolvarea Sinodului).

III. *Dispuțele urmate în Biserică pentru recunoașterea ecumenicității Sinodului.* Exilul și moartea lui Nestorie. Calomniile aduse lui Ciril. Neînțelegerea între Antiochieni și Ciril. Intervenirea Papii Sixt și a Împăratului pentru împăcare. Ciril primește simbolul Antiochienilor. Realizare unirii. Adversarii unirii. Unirea se primește de toți. Atacurile în contra lui Teodor de Mopsuestia și Diodor de Tars. Disparițiunea Nestorianismului din imperiul Roman).

În *Concluziune* Părintele Mihălcescu face un istoric sumar al Nestorienilor, din vechime și până astăzi, când mai există numai vreo 400.000 monofiziți Iacobiți, 450.000 Uniți și 80.000 Anglicani în continuă creștere.

Vedem, dar că în această operă, avem o icoană fidelă a împrejurărilor istorice, în care aceste adevăruri dumnezeiești s'au for-

mulat, precum și a vaselor de lut ce s'au învrednicit a fi odoare de mult preț ale harului dumnezeesc, întru proslăvirea uneea dintre hipostasele celei de viață făcătoare Tinerimi.

Față de ediția precedentă ea prezintă un progres din multe puncte de vedere; între altele părintele Mihălcescu a confruntat actele sinodale din grecește cu cele din coptă, fără a aduce modificări importante, e drept. Cu o documentare foarte bogată ea reprezintă fructul unor lungi cercetări a cunoscutelor «Acta Conciliorum» de Harduin, complectate cu Patrologia Migne, Analele lui Baroniu și memoriile lui Tillemont, rânduite după Evagrius, Hefele, Vladimir Guettée, canoanele fiind traduse după Sintagma lui Rali și Potli.

N'aș putea face abstracție de o calitate rară, cu care Păr. Mihălcescu ne-a obicinuit încă dela manualele de seminar: claritatea stilului și ușurința de a redă înțelegibile chestiunile cele mai profunde ale Științei Sacre. Adăug la aceasta și condițiile deosebit de mulțumitoare ale imprimării ei, ca material și ca tipar.

O recomandăm, deci cu toată căldura Cucernicilor Preoți și tuturor Creștinilor pravoslavnic, ca o ocazie unică de a avea o scriere complectă, concisă și desăvârșită asupra unuia dintre Sinoadele Ecumenice, ce stau la temelia credinții drept-măritoare.

N. CHIȚESCU.

Organizați în fiecare parohie „Asociația creștină ortodoxă Patriarhul Miron”

Creștinul nu trebuie să se simtă niciodată singur. Să se întrunească împreună cu alți frați, în frunte cu preotul. Așa cum făceau primii creștini, cari în fiecare zi se duceau să asculte pe apostoli predicând și să se roage și să laude pe Dumnezeu împreună cu ei (Faptele Apost. II, 42—47). Cât de bine s'ar simți sufletul după o zi de împărtășire cu Dumnezeu! O zi pe săptămână, și anume Duminica. De dimineață, Sf. Liturghie, iar după amiază, petrecerea îndeobște, la Asociație, cu conferințe, cu cântări și citiri folositoare.

PAROHII VACANTE

CÂNTĂREȚI

Protoeria Breaza jud. Prahova. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț la parohia Talea devenit vacant prin demisiunea fostului cântăreț titular.

Doritorii de a ocupa acest post vor înainta cererile oficiului Protopopesc Breaza, jud. Prahova, însoțite de toate actele și datele ce posedă.

Protopop V. OPRIȘ

* * *

Protopopia jud. Teleorman Cîrc. III Alexandria. — Se publică concurs cu termen scurt pentru ocuparea postului de cântăreț I al Parohiei sf. Alexandru, devenit vacant prin transferarea titularului Pârvu Vasilescu, la parohia sf. Adormirea din Alexandria.

Cererile însoțite de actele legale se vor înainta la Protopopia Alexandria.

Protopop Econ. ȘTEFAN D. POPESCU

* * *

Protoeria jud. Vlașca Cîrc. I Gîrghiș. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I dela parohia Oinac-Vlașca, devenit vacant prin demisionarea titularului Gr. Vișănescu.

Candidații vor înainta cererile acestei Protoerii în termen de 15 zile dela data publicității.

Protopop Pr. AL. CONSTANTINESCU

SĂPTĂMÎNA DE RETRAGERE se va ține anul acesta în sfânta Mănăstire Cernica, între 20-27 August. Vor participa câte doi preoți din fiecare protopopiat. Toate lucrările prevăzute în program ca și exercițiile spirituale se vor face sub supravegherea P. S. Vicar Titu Sîmedrea Târgovișteanu și cu colaborarea P. P. C. C. Preoți: Grigore Cristescu, Diacon H. Roventă, profesori universitari, Toma Chiricuță, Petre Chiricuță și Manea Popescu.

MULȚUMIRI

Consiliul parohial al bisericii «Sf. Anton Curtea Veche» din București, aduce mulțumiri publice persoanelor mai jos notate care, pe lângă contribuțiunile bennvole ce au fost publicate în «Apostolul» No. 8 din 1—15 Aprilie a. c., au donat și sumele de mai jos, pentru sporirea fondului de restaurare a bisericii:

Aurelia Petrescu 500 lei; Didina Stănescu, 400 lei; Ana Radovici, 100 lei; Cristina Georgescu, 100 lei; Elena I. Țăulescu, 5000 lei; Ana Virginia Mihail, 100 lei; Ana Cătană, 100 lei; Ana Filip, 200 lei; Marcela Radovici 500 lei; Emilia Dr. Sadoveanu 500 lei; Iancu Stănescu 150 lei; Natalia Diamandi 100 lei; Ecaterina Mandragiu 200 lei; Constantin 508 lei; Sofia și Gabriel Agemolu 200 lei; † Gheorghe, Natalia, Polichronie 300 lei; Maria Gh. Niculescu 100 lei; † Gheorghe, Gheorghe, Gheorghe 200 lei; Zoe N. Zamfirescu 500 lei; Zoe Oprescu 100 lei; Profesor Valeriu Zaharescu 1000 lei; Ecaterina Martinescu 100 lei; Fufrosina Gheru 300 lei; Total lei 11.250.

Suma din urmă 30.600 lei; Total la zi: 31.850.

AU APARUT :

„CARTEA DE RUGACIUNE, PENTRU TOT ROMÂNUL.” 150 pag. Format obicinuit, Lei 80 legată și 20 Lei broșată.

„CARTICĂ DE RUGACIUNI”, 242 pag. Format micuț. Pentru bărbați, de purtat în buzunarul pieptarului; pentru femei în trăsua de mână. Lei 155 în piele aurită; Lei 90 în piele simplă, Lei 70 și 80 în pânză; Lei 25, Broșată.

de Dr. MIRON CRISTEA, Patriarh.

Se recomandă tuturor.

„APOSTOLUL”

CEREȚI.

NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sînod,

strada Antim, București.

Broșat 70 lei. — Legat flexibil 100 lei.